

עפ"ת 17401/06-15 -عادל טויל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

עפ"ת 15-06-17401 טויל נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני:

בפני כבוד השופט אמיר טוביה
המערערعادל טויל
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

1. מדובר בערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה שניתנה מפי כב' השופט ש' בנג'ו ביום 28.5.15, לפיה נדחתה בקשה המערער לביטול פסק הדין שניתן נגדו בהuder.
2. להלן תמצית העובדות הדרישות:
 - 2.1 ביום 23.12.14 קיבל המערער לידי דוח' בדין אי-ציות לTIMER עוצר המוצב בדרך בכיוון נסיעתו, בכך שלא עצר את רכבו לפני קו עצירה, בנגד לתקנה 22(א) ו-64(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.
 - 2.2 המערער הגיש בקשה להישפט ובעקבות כך הזמין להתיצב בבית המשפט ביום 20.4.15. אלא שבמועד הדיון לא התיצב המערער ולכן נדון שלא בנוכחותו והוטל עליו קנס בסך 250 ל"נ.
 - 2.3 המערער הגיש בקשה לביטול גזר הדין בטענה כי לא קיבל לידי זימון לשיבה בפני בית המשפט.
3. בהחלטתו נשוא הערעור שבפני קבע בית משפט קמא כי לא קיימת הצדקה להיעדרות המערער מהדין בעניינו. סברתו של המערער כי התיק נדחה אין בה טעם ממשי המצדיק ביטול פסק הדין. נאמר כי המערער זמן כדין ואם סבר סבירה מוטעית או שגה לגבי מועד הדיון, הרוי שאין בכך כדי להוות עילה לביטול פסק הדין. עוד הוסיף בית משפט קמא כי המערער לא תיתיחס לסייעי הגנתו ולא הראה כי אילו

נווה ההליך, תוצאהו הייתה שונה. משכך, הרי שלא מתקיים גם חשש לעיוות דין. לאור זאת, דחה בית משפט קמא את הבקשה לביטול פסק הדין. מכאן הערעור שבפני.

.4. דין הערעור להידחות.

המסגרת הנורמטיבית של הדיון מעוגנת בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, המקיים שתי עילות לביטול פסק דין שניית בהuder הנאשם - האחת, מקום שבית משפט נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התיציבותו של הנאשם לדין והאחרת כמה מקום שביטול פסק דין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

.5. המערער לא הצביע על כל סיבה שיש בה כדי להצדיק אי התיציבותו לדין שנקבע בעניינו. סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי מורה כי נאשם שהוזמן ולא התיעצב בבית המשפט, יראווה כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום אלא אם התיעצב סגנור מטעמו. תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד-1974 קובעת חזקת מסירה לפיה רואים את הזמנה למשפט לעניין עבירה קנס כאילו הומצאה דין גם ללא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, וזאת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את הודעה או את הזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה.

בעניינו, הוצג אישור מסירה מיום 26.2.15 אשר לא נדרש על ידי המערער. הויל והלה לא הוכיח כי לא קיבל את הזמנה מסיבות שאין תלויות בו, מתקיימת לגבי חזקת המסירה. יתרה מזאת, בסעיף 15 לבקשת לביטול פסק הדין, ציין המערער כי אי התיציבותו הייתה מחמת סיבה מוצדקת הנועча בכך שסביר שהתיק נדחה. טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם טענתו כי לא קיבל את הזימון לידי. בצדק ציין בית משפט קמא כי טעות במועד הדיון והימנעות מההתיצבות מחמת בלבול, אין בהם כדי להצדיק ביטול פסק דין שניית בהuder. עמד על כך בית המשפט העליון במספר רב של הזרמנויות.vr כר למשל בבר"ע 418/85 **רוקינשטיין נ' מדינת ישראל** פ"ד לט(3), 279 נאמר כי:

"מקרים אי התיצבות הם רבים מדי בכך שטענת השכחה כפשרה תהפור לעילה מספקת לביטולו של פסק דין שניית בהuderו של הנאשם עקב אי התיצבותו... זכותו של הנאשם ליום בבית המשפט שרירה וקיימת אך אני סבור כי קופחה במקרה דין מאחר והוא אינה זכות אבסולוטית יוכל והתנegasותו של הנאשם תותר את בית המשפט ללא ברירה ויצטרכו לדון בעניינו גם בהuderו, והמחוקק אף צפה מערכת נסיבות כאמור מראש... משקיבל הנאשם את הודעה על מועד המשפט, ניתן לו בפרק הזרמנויות הנאותה שייהי לו, בדברי הסגנור המלומד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט אין לו אלא להlain על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הנסיבות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות ומערכות השיפוט אין יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחסור האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאו ולכך כי משפטי יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרו וכי לא יתפתח או יתרחב הנוגג של דוחות מיזמות או של דין כפול ללא צורך בהם כדי להעmis על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט, עומס נוסף שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי שכח, ישא בתוצאות שכחתו ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט הם שיצטרכו לлечת עקב בצד אגדול אחרி מידת תשומת הלב אותה מוקן פלוני לגיס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים

שנפתחו נגדו".

ראו גם רע"פ 5377/03 **ג'מאל נ' מדינת ישראל** (29.6.2003) ורע"פ 1733/04 **אל עובה נ' מדינת ישראל** (23.2.2004) ורע"פ 3490/09 **גל נ' מדינת ישראל** (4.5.2009).

6. אף החשש לעיוות דין אינו מתקיים בעניינו. לא זו בלבד שהמערער לא הצבע על סיכון הגנה טובים וראויים אלא שיען בדברים שנרשמו מפיו במועד רישום הדוח מלמד כי כל שהוא לו לומר הוא שלא ראה את התמורה. בכל מקרה, בהעדר כל התייחסות לסיכון ההגנה, אין מקום לקבוע כי סיכויים אלה טובים וכי הורתת פסק הדין על כנו עלולה לגרום למערער עיוות דין.

7. לאור הנימוקים שפורטו לעיל, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, בהעדר הצדדים.